

Bibliaóra 2021. október 5-én

Kezdő ének: 37. zsoltár – *Ne bosszankodjál a gonosztevőkre...*

Imádság:

Irgalmas mennyei Atyánk, színed elé járulunk a mostani alkalommal is, hozzuk életünk minden bogyrát, terhét. Köszönjük, hogy tehetjük, mert szükségünk van Rád. Mindazt, amit el kell hordoznunk, amiben helyt kell állnunk, nem tehetnénk, ha Te nem adnál hozzá erőt, oltalmat, vezetést. Légy áldott tapasztalható jelenlétedért az életünkben.

Most is várakozással tekintünk Rád, kérjük megszólító, cselekvő, megújító jelenlétedet, hogy közelségedben újulhasson, tisztulhasson, gyógyulhasson az életünk. Add meglátnunk fogyatkozásainkat, titkos bűnöktől is tisztíts meg minket. Tégy szabaddá a keserúségtől, önsajnálattól, vádaskodástól és erősíts meg a Hozzád tartozás örömeiben. Köszönjük, hogy hűséges vagy hozzánk, hogy Te vagy az élő Isten, aki közösségben vagy a Téged féllökkel. *Ámen*

Ószövetségi igeszakasz: Ezékiel 26. Jövendölés Tírusz ostromáról és pusztulásáról

1 A tizenegyedik évben, a hónap elsején így szólt hozzám az Úr igéje: **2** Emberfia! Tírusz ezt mondta Jeruzsálemről: Haha! Összetört a népek kapuja, feltárult előttem! Gazdag leszek, mert romhalmazzá vált! **3** Ezért így szól az én Uram, az Úr: Én ellened fordulok, Tírusz, sok népet hozok ellened, ahogyan a tenger hozza hullámain. **4** Lerombolják Tírusz várfalait, ledöntik bástyáit. Még a port is lesöpöröm róla, kopár sziklává teszem. **5** Hálók szárítóhelye lesz a tenger közepén. Megmondtam – így szól az én Uram, az Úr –: a népek zsákmánya lesz! **6** A szárazföldön levő falvait fegyverrel irtják ki. Akkor majd megtudják, hogy én vagyok az Úr! **7** Ezt mondja az én Uram, az Úr: Elhozom Tírusz ellen Nebukadneccart, Babilónia királyát, a királyok királyát északról, lovakkal, harci kocsikkal, lovasokkal és nagy tömegű hadinéppel. **8** A szárazföldön levő falvait fegyverrel irtja ki. Ostromgépeket állít veled szemben, sáncot emel ellened, és pajzsok alatt tör ellened. **9** Faltörő kost szegez falaidnak, bástyáidat pedig csákányaival rombolja le. **10** Belep a por, amelyet felvesz tömérdek lova; megrendülnek várfalaid a lovasok és a kerekeken gördülő harci kocsik zajától, amikor betör kapuidon, ahogy betörnek egy ostromlott városba. **11** Lovainak patái utcáidon tipornak, népedet fegyverrel gyilkolja le, hatalmas oszlopaid a földre zuhannak. **12** Elragadják zsákmányként gazdagságodat, elrabolják áruidat; ledöntik várfalaidat, gyönyörű házaidat lerombolják, a köveket, a gerendákat, még a port is a tenger közepébe szórják. **13** Véget vetek hangos éneklésednek, citerád hangja sem hallatszik majd többé. **14** Kopár sziklává teszek, hálók szárítóhelye leszel; nem építenek fel többé. Én, az Úr, megmondtam! – így szól az én Uram, az Úr. **15** Ezt mondja az én Uram, az Úr Tírusznak: Megrendülnek a szigetek összeomlásod hallatára, amikor nyögnek a halálra sebzettek, és ott tombolnak a gyilkosok. **16** Leszáll majd trónjáról a tengeri országok összes fejedelme, leteszik palástjukat, és levetik tarka ruháikat. Rémületbe öltöznek, a földre ülnek, nem múlik remegésük, úgy szörnyülködnek rajtad. **17** Siratóénekeket kezdenek, és ezt mondják majd rólad: Jaj, de elpusztultál, te dicsőített város, amely a tenger közepén lakott! A tenger volt az erőssége, neki és lakóinak, rettegésben tartottak minden környékükön lakót! **18** Most, amikor elbuktál, remegés tör a szigetekre, megrémülnek a tenger szigetei, hogy ilyen véged lett. **19** Ezt mondja az én Uram, az Úr: Amikor romvárossá teszek, amelyen az elhagyottá lett városok, amikor rád zúdítom a

mélység árját, és elborítanak a nagy vizek, [20](#) akkor letaszítalak a sírba roskadókhöz, a hajdan élt emberekhez, és ott kell laknod a föld mélyében, az ősidők óta puszta helyen, a sírba roskadóknál; lakatlan leszel, bár ékessé tettelek az élők földjén. [21](#) Rettenetes véget hozok rád, többé nem leszel! Keresni fognak, de nem találnak meg soha többé! – így szól az én Uram, az Úr.

Kedves Testvéreim!

Ezékiel próféta által Isten a saját népe után a vele szomszédos népeket is megszólítja, mert számukra is eljött az elszámoltatás, az ítélet ideje. Tíruszról három fejezet is szól, és megismerhetjük ennek a városnak-országnak azt a bűnét, ami miatt az ítélet elhangzik. Ugyanis a föníciai városszövetség fővárosa, egy nagyon gazdag kereskedőváros volt ez, különösen is tengeri kereskedelme miatt. A jólét, gazdagság, kereskedőszellem magával hozta az anyagi javakra összpontosítást, a felfuvalkodást. És amikor Jeruzsálem pusztulásáról hall, számára ez egyet jelent: zsákmányra fel! „Haha! Összetört a népek kapuja, feltárult előttem! Gazdag leszek, mert romhalmazzá vált!” A káröröm az, ami miatt itt Isten ítélete hangzik

Amikor a másikat baj éri, Tírusz nem ismeri az együttérzést. Csak azt nézi, hogyan fordíthatja ezt a maga előnyére. Ragadozó életmód ez, ami az anyagiakra való összpontosítás velejárója. Sajnos, ma is megjelenik, annyira gyakori és megkísérti az embert, hogy mindent a magam java, előnye, haszna szempontjából közelítsek meg. Számunkra is komoly figyelmeztetés és intelem, hogy ebbe a gondolkozásba ne essünk, hogy ne a szerzés, ne az legyen a szempontunk, hogy jól járjak valamivel, hasznom legyen belőle. Az ilyen szerzeményeken, jóléten nincs áldás, még ha egy ideig úgy is tűnhet.

Tírusz úgy gondolja, számára Jeruzsálem bukása politikai haszonnal is járhat, hiszen „a népek kapuja” összetört, így megnyílt előtte az út hatalma, befolyása erősítésére. Azonban Isten maga töri össze Tíruszt minden erősségével és büszkeségével. Tírusz ugyanis különleges helyzetben volt, egyrészt két egymással összekötött sziklaszirtre, mint szigetre épült, amely bevehetetlené tette, másrészt megvoltak a hozzá tartozó szárazföldi területei is. És most azt mondja a próféta, hogy azt, aki az emberek között nem talált legyőzőre, Isten lerombolja, szárazföldön levő falvait fegyverrel irtják ki. Kopár sziklává lesz újra. Nincs az az emberkéz által szerzett jólét, kiépített pozíció, ami Isten számára bevehetetlen lenne.

Akik hallják, siratóénekebe kezdenek, ugyanis Tírusz bukása félelmetes lesz a szomszéd szigetek számára, rettegést hoz mindazokra, akik nála gyengébbek, amikor látják, hogy akinek ilyen erőssége volt, az is megsemmisülhet, aki másokat rettegésben tartott, a dicsőített város elpusztul. A végső ítélet szerint elpusztul, *lakatlan leszel, bár ékessé tettelek az élők földjén. Rettenetes véget hozok rád, többé nem leszel! Keresni fognak, de nem találnak meg soha többé!* Nem lesz belőle soha semmi.

A prófécia Nebukadneccar babilóniai királyt nevezi meg, mint érkező ellenséget, azonban tény, hogy bár 13 éven át ostromolta, még ő sem tudta bevenni. Ebből nyilvánvalóan ez a prófécia korábban született (a szerző még nem ismeri a

babilóniai kudarcot), sőt a részletes ostromleírásból azt látjuk, hogy szárazföldi haditechnikáról szól. De azért az ítélet betejesedett Tíruszon, amikor Kr. e. 332-ben Nagy Sándor meghódította a várost olyan módon, hogy a város és a part között töltést épített. Ezt a tenger hordaléka tovább szélesítette, és így a város idővel félszigetté változott. A korábbi szerepét a római korban elveszítette, bár jelentős város maradt. De romjaiban ma is látható régi pompája és dicsősége.

Újszövetségi igeszakasz: Kol 3,1-11 A Krisztusban elrejtett élet

1 Ha tehát feltámadtatok Krisztussal, azokat keressétek, amik odafent vannak, ahol Krisztus van, aki Isten jobbján ül. **2** Az odafennvalókkal törődjétek, ne a földiekkel! **3** Mert meghaltatok, és a ti életetek el van rejtve Krisztussal együtt Istenben. **4** Mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor vele együtt ti is megjelentek dicsőségben. **5** Öljétek meg tehát tagjaitokban azt, ami földi: a paráznaságot, a tisztátalanságot, a szenvedélyt, a gonosz kívánságot és a kapzsiságot, ami bálványimádás, **6** mert ezek miatt haragszik Isten. **7** Ti is ezeket tettétek egykor, amikor ezekben éltetek; **8** most azonban vessétek el magatoktól mindezt: a haragot, az indulatot, a gonoszságot, az istenkáromlást és szátokból a gyalázatos beszédet. **9** Ne hazudjatok egymásnak, mert levetkőztétek a régi embert cselekedeteivel együtt, **10** és felöltöztétek az új embert, aki Teremtőjének képmására állandóan megújul, hogy egyre jobban megismerje őt. **11** Itt már nincs többé görög és zsidó, körülmetéltség és körülmetéletlenség, barbár és szkíta, szolga és szabad, hanem minden és mindenekben Krisztus.

Kedves Testvéreim!

Emlékeztetni szeretnék arra, hogy azt megelőzően, hogy „ha tehát feltámadtatok Krisztussal”, azt is írja Pál apostol: „ha tehát Krisztussal meghaltatok a világ elemei számára” (2,20), mert így érthető jobban az intelem. Ugyanis amikor hitre jut az ember, befogadja Krisztust az életébe, akkor egyfajta meghalás és feltámadás meg végbe. Akkor meghal az addigi, a régi életnek, és kezdetét veszi egy új, amelyben már más az érték, más a sorrend, más a rend. Másat keres, másra törekszik, aki az Úr Jézust megismerte, másfelé fordítja a tekintetét és máshonnan várja az erőt, áldást is.

Ezért fontos a kolosséi keresztyéneknek is emlékezni arra, hogy Krisztusban új életet nyertek, már nincsenek a régi követeléseinek alávetve. Ezért is ne hallgassanak azokra a tévtanítókra, akik megzavarják és elbizonytalanítják őket. S hogy járnunk is tudjanak ebben az új életben, annak feltétele az is, hogy fölfelé tekintsenek, azokra a dolgokra összpontosítsanak, ami oda köti és vonzza őket az Úr Jézushoz, hiszen az életük Nála van, Benne van elrejtve. Nagy a kísértés, hogy e földi élet vonzása, szabályai, harcmódora akar uralkodni bennünk is, hiszen az új élet állandóan harcban áll a régivel. Határozottan Isten országára irányítja Pál apostol a figyelmünket, ahol Krisztus is van, annak dolgaival foglalkozzunk, és azt keressük, ha az életünk Krisztusban elrejtett élet.

Amikor Pál úgy fogalmaz, hogy „öljétek meg tehát tagjaitokban azt, ami földi”, akkor ezzel nagyon egyértelműen kifejezi, hogy ez a harc nem csak apró szópárbaj, komoly itt a tét, és komoly, elszánt helytállásra van szükség. A lelki harcban a langyos keresztyénség nem lehet eredményes. „Öljétek meg”, vagy még kifejezőbben:

„öldököljétek meg” egy komoly felhívás a magunkkal, a bennünk levő régi természet elleni harcra. Mert azt mutatja, hogy ezt nem lehet diplomáciai úton, alkudozással, kompromisszummal elintézni, az egyenlő a vereséggel. Krisztus nem erre hívott el, és Ő győzelmet tud adni – csak ezt akarni is kell. Mégpedig úgy, hogy nem csak a büntetéstől, hanem a bűntől is kell akarni megszabadulni, mint ahogyan az sem végleges szakítás, ha továbbra is jó barátok vagyunk.

A szakítás szükségessége a testiség, gonosz kívánság, vagyonhoz ragaszkodás területére terjed ki elsősorban a kolossói keresztyének életében. A kapzsiságot Pál egyenesen *bálványimádásnak* nevezi. Ezek miatt az erkölcsi bűnök miatt haragszik Isten, ahogyan haragszik a lelki hűtlenség miatt népére. *Valamikor ez volt, de most már más a helyzet. Valamikor ebben éltetek, de most „levetkőztétek a régi embert cselekedeteivel együtt, és felöltöztétek az új embert, aki Teremtőjének képmására állandóan megújul, hogy egyre jobban megismerje őt”.*

*„Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre” (2K 5,17) – ez legyen látható valóság. Egykor – most. Van-e különbség? Levettétek a régi embert – felöltöztétek az új embert. A Teremtő képmására, akinek az Úr Jézus Krisztus a képmása, újul-e életünk, jellemünk, lényünk? Eltűnnek a minket elválasztó különbségek, ha Őbenne vagyunk? Mert nemcsak hogy összeköt, hanem Ő él minden egyes gyermekében. Meglátszik-e rajtunk? Van-e megújulás, amelynek során egyre többet, egyre jobban megismerjük Őt? Hogyan lehet Őt egyre jobban megismerni? A Vele való kapcsolat során, igéjén keresztül, imádkozó életet élve. Erre törekedjünk. *Ámen**

Imádság:

*Úr Jézus Krisztus, köszönjük, hogy Általad vált a mi ítéletünk kegyelemmé, hála Neked lehet az életünknek új kezdete, amikor a régiek elmúltak. Köszönjük, ha ez már megtörtént, s kérünk, cselekedted hadd legyen nyilvánvaló is rajtunk, bennünk. S ha még nem, akkor cselekedd, hogy eljussunk arra a meghalásra a régi élet számára, amit a Benned való új élet követ. Megvalljuk és Eléd hozzuk harcainkat. Az a régi természet, az a régi ember ott követelődik bennünk. Segíts levetnünk, megöldökölnünk, hogy ne az jusson szóhoz bennünk, hanem Tied legyen az irányítás, a döntés. Hadd tudjuk felölteni az új embert, a Te hasonlatosságodra formálódni, megújulni. Segíts Krisztusi természettel, lelkülettel élni az életet, áldásoddal. Adj kitartást arra törekedni, hogy egyre jobban megismerjük Téged. Őrizd ezt a vágyat a szívünkben, hiszen olyan sok minden próbálná ezt a törekvést elnyomni. Köszönjük, hogy Benned nincs különbség, személyválogatás, add, hogy ez mindig előttünk legyen, és ezzel együtt tudjuk magunkat az utolsó helyre sorolni. *Ámen**

Mi Atyánk...

Áldás..

Záró ének: 402. dicséret – Ó, örök hatalmú mennyei szent Isten...